

Arrest

**nr. 53 081 van 14 december 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 december 2007 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 27 december 2007. Op 26 augustus 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing werd bij arrest nr. 19 052 van 24 november 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming geweigerd.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 13 januari 2009.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 januari 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 juli 2009.

1.4. Op 14 juli 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 15 juli 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Shiraz. Op 27 december 2007 diende u in België een eerste asielaanvraag in, waarin op 26 augustus 2008 een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Bij arrest van 24 november 2008 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beroep eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U zou niet zijn teruggekeerd naar Iran en diende op 13 januari 2009 een tweede asielaanvraag in omdat u bij uw eerste asielaanvraag niet de volledige waarheid had verteld. U zou in Iran politiek getinte gedichten gericht tegen het Iraanse regime hebben geschreven die u aan uw vriend, A.(...) F.(...), lid van de politieke oppositiepartij Jebhe Melli (Nationaal Front), gaf. U zou erin hebben toegestemd dat A.(...) enkele van uw gedichten anoniem op de website van de partij plaatste. A.(...) zou u hebben ingelicht dat hij in gevaar was en dat hij naar Groot-Brittannië zou vluchten. U zou daarop ook hebben besloten om het land te verlaten. Enige tijd na uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 11 maart 2008 in het kader van uw eerste asielaanvraag, zou u van uw neef, H.(...) B.(...), hebben vernomen dat uw echtgenote werd ondervraagd door de Niru-yé Entezami (reguliere politie) in verband met uw dichtbundel. Uw zoon zou immers de hele gedichtenbundel aan zijn leerkracht hebben getoond. De leerkracht zou de gedichten aan de directie hebben overgemaakt, die de politie contacteerde. Uw zoon zou een week zijn geschorst. U meent dat de zaak van de dichtbundel door de Niru-yé Entezami aan de Sepah-e Pasdaran (Korps van Revolutiewachters) werd overgemaakt nadat uw echtgenote aan de politie meldde dat u niet aanwezig was en dat ze haar niet meer lastig moest vallen. Zes maanden geleden zou de Sepah-e Pasdaran bij uw echtgenote zijn binnengevallen en uw loonfiches van het Sepah-bedrijf waarvoor u werkte, Rahsaz, hebben meegenomen. U zou door de Sepah zijn gezocht omdat u zich jaarlijks niet meer kwam melden en omdat u bij aanvang van uw werk beloofd had geen gevoelige informatie over het bedrijf te verspreiden. De Sepah-e Pasdaran zou u een sommatie en een convocatie hebben overgemaakt. Een vriend van uw vriend, A.(...) F.(...), zou bij een bezoek aan Iran uw echtgenote hebben gezien en de sommatie en convocatie voor u hebben meegenomen naar België. U vreest bij een terugkeer naar Iran te worden aangepakt voor uw politieke activiteiten, met name voor uw gedichten tegen het Iraanse regime die u aan een lid van de Jebhe Melli gaf en omdat u zonder toestemming het land zou hebben verlaten. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een sommatie, waarin staat dat u zich op 12/10/1387 (Perzische tijdrekening, stemt overeen met 1 januari 2009 in de Gregoriaanse kalender) bij de Revolutionaire Rechtbank moest aanbieden en een convocatie, d.d. 26/09/1387 (16 december 2008), waarin staat dat u zich op 16 december 2008 bij de Revolutionaire Rechtbank moest aanbieden, en enkele van uw zelfgeschreven gedichten. Na uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 14 juli 2009 stuurde u mij uw originele shenasnameh (boekje van burgerlijke stand) en uw Kart-e Melli (nationale kaart) toe

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst werd in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing genomen omdat de door u aangehaalde problemen die uw vluchtmotief vormden, deels van louter socio-economische aard waren, en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin maakte u aannemelijk dat uw problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Uw verdere verklaring dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran vervolging zou riskeren omdat u het land had verlaten terwijl u eerder bij uw werkgever – de overheid – een document had ondertekend waarin u verklaarde het land gedurende vijf

jaar niet te verlaten, werd weinig aannemelijk en in strijd met objectieve informatie van het Commissariaat-generaal bevonden. U haalde voorts geen andere vluchtmotieven aan.

In het kader van uw tweede asielaanvraag bracht u geen elementen of documenten aan die de eerder genomen weigeringsbeslissing kunnen wijzigen, integendeel. U verklaarde tijdens uw gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag niet de volledige waarheid te hebben verteld (gehoorverslag Commissariaat-generaal pp. 3-4). U beweerde in het kader van uw tweede asielaanvraag dat u uw land destijds verliet omwille van sympathieën voor de partij Jebhe Melli (Nationaal Front), aan wie u gedichten tegen het Iraanse regime bezorgde. Nadat een vriend u waarschuwde dat uw leven in gevaar was en u aanraade te vluchten, zou u Iran hebben verlaten (gehoor CGVS pp. 7-8). Geconfronteerd met deze belangrijke omissie in uw verklaringen in het kader van uw opeenvolgende asielaanvragen over uw politieke activiteiten, stelde u eerder niets over deze activiteiten te hebben gezegd omdat u bang was teruggestuurd te worden (gehoor CGVS pp. 8-9). Die verklaring kan niet als een afdoende uitleg worden beschouwd, omdat het indienen van een asielaanvraag net expliciet een verzoek tot bescherming inhoudt. Er mag dan ook van een asielzoeker worden verwacht dat hij de autoriteiten om wiens bescherming hij verzoekt, vertrouwt en van bij aanvang van alle relevante elementen aangaande zijn asielverzoek op de hoogte brengt. Aan de door u neergelegde gerechtelijke documenten, waarmee u wil staven dat u gezocht wordt omwille van uw politiek getinte gedichten, kan bovendien geen enkele bewijswaarde worden gehecht. Deze door u in het kader van uw tweede asielaanvraag neergelegde sommatie en convocatie van de rechtbank blijken immers niet authentiek te zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van deze documenten omdat er niet voldaan is aan een aantal formele en inhoudelijke vereisten voor dergelijke documenten en deze documenten bovendien manifeste fouten bevatten. Aldus kan niet het minste geloof worden gehecht aan uw bewering dat u door de Iraanse autoriteiten zou worden vervolgd en dat uw gezin omwille van uw gedichten problemen met de autoriteiten zou hebben (gehoor CGVS pp. 2-3). Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweerde vluchtmotieven.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw boekje van burgerlijke stand en uw nationale kaart staven uw identiteit en nationaliteit, die door mij niet in twijfel worden getrokken. Wat betreft de door u neergelegde zelfgeschreven gedichten, dient te worden vastgesteld dat deze duidelijk zijn opgesteld om uw nieuwe verklaringen te kunnen staven. U verklaarde immers dat u deze in België heeft geschreven (gehoor CGVS p. 5). Deze kunnen in het licht van bovenstaande vaststellingen dan ook bezwaarlijk als een bewijs van de door u aangehaalde problemen worden weerhouden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal. Verzoeker betoogt dat zijn identiteit door de commissaris-generaal niet in vraag wordt gesteld en dat hij de problemen met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van de dichtenbundel niet eerder had kunnen melden aan de commissaris-generaal omdat deze problemen slechts ontstaan waren nadat hij Iran verlaten had waardoor de bestreden beslissing niet rationeel te verantwoorden is. Onder verwijzing naar artikel 1 (A) 2 van de Conventie van Genève en een fragment uit 'VANHEULE, D., *Vluchtelingen: een overzicht na de wet van 6 mei 1993*, Gent, Mys & Breesch, 1993, nrs. 32-36', besluit verzoeker dat door de commissaris-generaal niet op correcte wijze nagegaan is of verzoekers asielmotieven wel degelijk kunnen aanvaard worden in acht genomen de objectieve gegevens die over Iran bekend zijn en dat, indien hij dit wel zou gedaan hebben, het duidelijk zou zijn dat verzoeker de vluchtelingenstatus dient toegekend te worden.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan er terecht van overtuigd te zijn dat zijn leven in gevaar is in Iran en er aan zijn identiteit en afkomst niet getwijfeld wordt. Volgens verzoeker is het duidelijk dat hij, gelet op zijn uitreisverbod en het risico bij terugkeer naar Iran door het negeren van dit uitreisverbod op een onmenselijke

behandeling, gevangenschap en foltering, dan ook in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen documenten aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers huidige asielaanvraag geweigerd omdat het niet aanvaardbaar is dat hij pas voor het eerst in zijn tweede asielaanvraag de ware toedracht van zijn vervolgingsvrees naar boven haalt en de nieuw voorgelegde documenten bezwaarlijk als bewijs van de door hem aangehaalde problemen kunnen weerhouden worden vermits ze niet authentiek blijken te zijn, zoals wordt toegelicht.

2.4. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker een eerste asielaanvraag indiende omdat hij in Iran in armoede leefde en hij bij een terugkeer naar Iran vervolging vreesde aangezien hij het land verlaten had in strijd met zijn uitreisverbod. Zijn asielaanvraag werd door de commissaris-generaal op 26 augustus 2008 geweigerd omdat economische motieven niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie, deze economische problemen evenmin verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming en zijn beweringen omtrent de vervolgingsvrees omwille van een uitreisverbod weinig aannemelijk zijn en bovendien in strijd zijn met de objectieve informatie uit het administratief dossier. In beroep tegen deze beslissing werd verzoeker bij arrest nr. 19 052 van 24 november 2008 opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat hij er niet in slaagde argumenten of stukken aan te brengen die alsnog een ander licht konden werpen op de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal van 26 augustus 2008. Verzoeker heeft alle beroepsmogelijkheden met betrekking tot zijn eerste asielaanvraag uitgeput en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van de tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen.

2.6. In de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken, opgemaakt naar aanleiding van verzoekers tweede asielaanvraag, leest de Raad bij vraag 36: *"Welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag? Bij mijn eerste asielaanvraag heb ik niet alles verteld, omdat ik schrik had om gerepatriëerd te worden. Vandaag kom ik terug om mijn verhaal te vertellen. Ik ben poëet, en schrijf poëzie. Ik heb iemand leren kennen, ik geef aan hem al mijn poëzie door. Ik wist niet dat hij werkte met een groep, genaamd Djebhe Meli Iran. Deze partij is tegen het Iraanse regime. Hij vroeg mij om poëzie te schrijven tegen het Iraanse regime, wat ik gedaan heb. Na een tijdje was hij verdwenen, ik wist niet waar hij was. Die man heette A.(..) F.(..). Hij vertelde me voordien dat, wanneer ik geen nieuws had van hem, ik moest opletten met alles wat ik schreef. Ongeveer 6 maanden later heeft hij telefonisch contact met mij opgenomen, hij belde mij vanuit Engeland. Een van de groepsleden werd gearresteerd, daarom liep hij weg. A.(..) F.(..) vertelde me dat ik moest opletten, omdat ik ook in gevaar was. Daarom verliet ik Iran en ben ik naar hier gekomen. Ik had grote schrik om gearresteerd te worden. (...) Hebt u nog iets toe te voegen? Het is ongeveer 2 maanden geleden dat mijn zoon, A.(..), mijn poëzieboek heeft meegedaan naar school. Zijn leerkracht heeft dit boek gelezen. Zij had contact opgenomen met de autoriteiten, ik weet niet precies welke. Mijn vrouw en mijn kind worden nu dikwijls lastiggevallend door de autoriteiten. Wij hebben ook een huiszoeking gehad, bij mij thuis."* (eigen onderlijning), (administratief dossier, stuk 10, vraag 36). Gelet op bovenstaande verklaringen, die bevestigd worden in het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal in zijn bestreden beslissing terecht mocht concluderen dat het niet aanvaardbaar is dat verzoeker zijn politieke activiteiten pas bij zijn tweede asielaanvraag aanhaalde en dat zijn verklaring hiervoor, met name dat hij bang was om teruggestuurd te worden indien hij de waarheid zou zeggen, niet afdoende is

aangezien het indienen van een asielaanvraag net expliciet een verzoek tot bescherming inhoudt en van hem verwacht wordt dat hij de autoriteiten om wiens bescherming hij verzoekt, vertrouwt en van bij aanvang van alle relevante elementen aangaande zijn asielrelaas op de hoogte brengt. Verzoekers verweer dat de problemen met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van de dichtbundel slechts ontstonden nadat hij Iran reeds verlaten had omdat de dichtbundel dan pas aan de directie van verzoekers zoon werd overgemaakt, en het derhalve niet juist is dat verzoeker dit aspect ten onrechte zou verzwegen hebben, is niet afdoende vermits verzoeker zelf stelde dat hij Iran verliet omdat hij door A. F., die zelf Iran ontvlucht was en aan wie hij zijn politiek getinte gedichten gaf, gewaarschuwd was dat hij in gevaar was nadat een groepslid gearresteerd was.

Bovendien gaat verzoeker in zijn verzoekschrift geheel voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing omtrent de door hem neergelegde documenten: *“Aan de door u neergelegde gerechtelijke documenten, waarmee u wil staven dat u gezocht wordt omwille van uw politiek getinte gedichten, kan bovendien geen enkele bewijswaarde worden gehecht. Deze door u in het kader van uw tweede asielaanvraag neergelegde sommatie en convocatie van de rechtbank blijken immers niet authentiek te zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van deze documenten omdat er niet voldaan is aan een aantal formele en inhoudelijke vereisten voor dergelijke documenten en deze documenten bovendien manifeste fouten bevatten. Aldus kan niet het minste geloof worden gehecht aan uw bewering dat u door de Iraanse autoriteiten zou worden vervolgd en dat uw gezin omwille van uw gedichten problemen met de autoriteiten zou hebben (gehoor CGVS pp. 2-3). Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweerde vluchtmotieven.*

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw boekje van burgerlijke stand en uw nationale kaart staven uw identiteit en nationaliteit, die door mij niet in twijfel worden getrokken. Wat betreft de door u neergelegde zelfgeschreven gedichten, dient te worden vastgesteld dat deze duidelijk zijn opgesteld om uw nieuwe verklaringen te kunnen staven. U verklaarde immers dat u deze in België heeft geschreven (gehoor CGVS p. 5). Deze kunnen in het licht van bovenstaande vaststellingen dan ook bezwaarlijk als een bewijs van de door u aangehaalde problemen worden weerhouden.” Deze onbetwiste motieven worden dan ook als vaststaand beschouwd en door de Raad tot de zijne gemaakt.

Uit bovenstaande motieven en het onderzoek naar de authenticiteit van de gerechtsdocumenten (administratief dossier, stuk 14) blijkt overigens dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, door de commissaris-generaal wel degelijk nagegaan werd of verzoekers asielmotieven kunnen aanvaard worden rekening houdend met de huidige en juiste situatie in Iran.

2.7. Dat verzoekers identiteit door de commissaris-generaal niet in vraag wordt gesteld, doet geen afbreuk aan bovenstaande motieven en de Raad besluit dan ook dat de commissaris-generaal op basis van de nieuwe elementen uit verzoekers dossier opnieuw kon concluderen dat er in hoofde van verzoeker niet tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan besloten worden.

2.8. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de vrees voor een onmenselijke behandeling, gevangenschap en foltering omwille van het negeren van een uitreisverbod. Dit element is reeds in 's Raads arrest nr. 19 052 naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag beoordeeld en ongeloofwaardig bevonden. Aangezien deze vervolgingsgrond ongeloofwaardig werd bevonden en verzoeker thans geen nieuwe geloofwaardige asielmotieven heeft aangebracht, kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS